

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ημών ύπηρεσίαι, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ύψωτερουκού δραχ. 7.—Ύψωτερουκού φρ. χρ. 8
 Δι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ύν Έλλάδι: λεπ. 15.—Ύν τῷ Ύψωτε.φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Οδός Αδύλου, 117, έναντι Χρυσοσπηλαιουείσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος.

Ύν Αθήναις, τήν 19 Σεπτεμβρίου 1898

Έτος 20ον.—Αριθ. 39

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας

(Συνέχεια: Ύδε σελ. 297)

Δύναμις μυστηριώδης και άκαταγώνιστος με άδωσεν εις τό να παρέμβω, να διαλατρυθώ και πάλιν. . . Νέον έπιχείρημα παρουσιάσθη εις τό πνεύμα μου — έπιχείρημα επί του όκοιου ήδυνάμην να βασισθώ. Έλαβα λοιπόν τόν λόγον, με τήν άπόφασιν να το ύποστηρίξω ένάπικον και έναντίον πάντων, και είπα περίπου τά εξής :

«Όχι ! Δέν πρέπει να χάσωμεν κάθε έλπίδα ! Η γη δέν θ' απέχη άκόμη πολύ. Δέν έχομεν ένώπιόν μας παγόφραγμα έξ εκείνων, τά όποία σχηματίζονται έν μέσω πελάγει εκ της συσπυρέσεως των πάγων. Πρόκειται, καθώς βλέπετε, περί πλωτών όγκοπάγων, οι όποιοι πρέπει να κεισπάσθησαν αναγκαιώς από βάσιν στερεάν, από λαμμίαν νήσον ή από ήπειρον. Και έπειδή τώπω είνε ή έποχή, κατά τήν όποίαν συντρέθονται οι πάγοι και πύπτουν εις τήν θάλασσαν, πρέπει να συμπεράνωμεν ότι αυτοί, τούς όποιους βλέπομεν, δέν ήρχισαν να πλέουν πρό πολλού χρόνου. Έπομένως όπισθεν των θα συναντήσωμεν τήν άκτήν, επί της όποίας έσχηματίσθησαν. Ας έξακολουθήσωμεν άκόμη τόν δρόμον μας, και έν μετά είκοσιτέσσαρας ή τό πολύ μετά σαραντασιώω ώρας δέν φανή γη, τότε ό πλοίαρχος Λαν Γκυ άς στρέψη πρός βορρην !»

Πρώτος ήλθε πρός βοθηθειάν μου ό ναύκληρος Ουρλεγκερλής :

— Πολύ σωστή σκέψις !

είπεν· εγώ τουλάχιστον είμαι με τήν γνώμην του κυρίου Ζώρλιγκ. Χωρίς άλλο ή γη θα είνε έδω πλησίον· και θα την ανακαλύψωμεν όπισω από αυτά τά παγοβούτια, χωρίς κόπους και χωρίς μεγάλους κινδύνους. Έπειτα, τί είνε μία μίσρα παραπάνω. άφ' ου πρόκειται να έμβουν εις τήν τσέπην μας κάμποσα άκόμη δολάρια ;

— Άκοής εκεί ! άνέκραξε τότε ό μάγειρος Ένδικίττος, πρός ύποστήριξιν των λόγων του φίλου του ναυκλήρου. Άσχημα είνε τά δολάρια ; . .

Είχεν άρά γε πεισθή εκ των λόγων τούτων τό πλήρωμα του Α λ β ρ α ν ο υ, ή μήπως θα έπεχείρει άντίστασιν, άν έδίδετο διαταγή να πλεύσωμεν πρός τούς όγκοπάγους ;

Ο πλοίαρχος Λαν Γκυ έλαβε τάς διόπτρας του, τάς διηθύνη πρός τούς κινουμένους εκείνους όγκους, τούς παρετήρησε μετά μεγίστης προσοχής, και είτα διά φωνής ισχυράς :

— Στρέψατε νοτιοανατολικώς ! άνέκραξεν.

Ο Τζέμ Βέστ διέταξε να εκτελεσθή ό άπαιτούμενος χειρισμός.

Οι ναύται πρός στιγμήν έδίστασαν. Άλλά κατοκιν, ύπακούοντες εις τήν διαταγήν, — μη λησμονήτε άλλως τε, ότι ό Χήρνε δέν ήτο παρών, — ήρχισαν να μετακινώσι έλαφρώς τάς κεραίας και να συστέλλουν τούς πύδας.

Όταν ή έργασία έτελείωσεν, έπληρώσασα τόν Ουρλιγκερλήν, τόν έπήρα κατά μέρος και τῷ είπα :

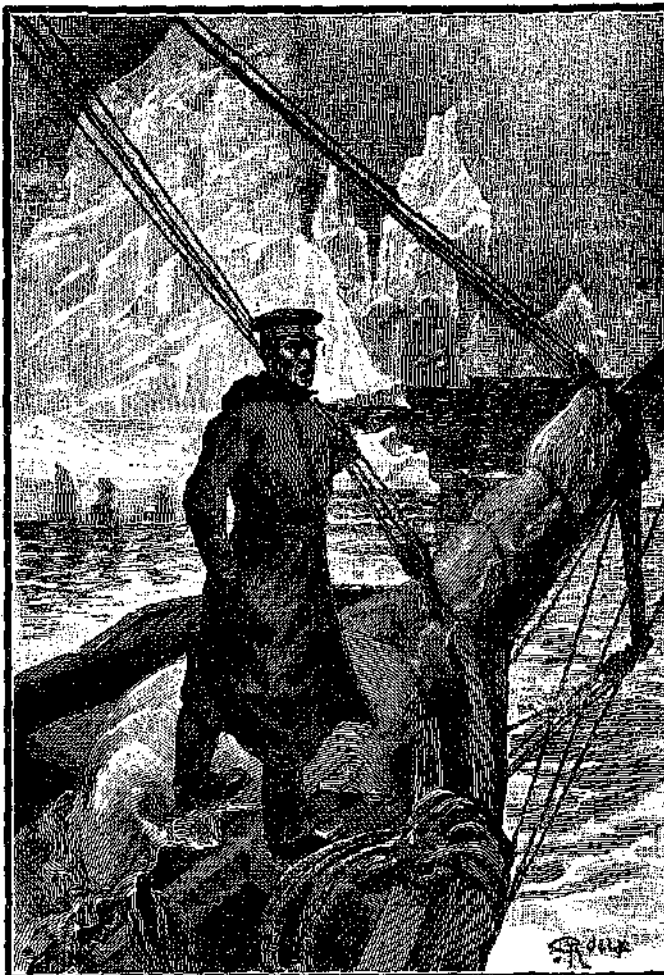
— Εύχαριστώ, ναύκληρε !

— Έ, καλά τά καταέραμε και αυτή τή φορά, κύριε Ζώρλιγκ ! άπεκρίθη. Άλλά για άλλη . . . α, δέν ανακαταβόμω !

— Έλπίζω να μη χρειασθῆ, ναύκληρε. Ό,τι είπα, τό είπα έν πεποιθήσει.

— Άμποτε, κύριε Ζώρλιγκ, άμποτε ! Γιατί άν δέν φανῆ σε δύο ήμέρες στερηνά, έτελείωσε ! Θα γυρίσωμε πίσω θέλωντας και μη !

Κατά τάς άκολούθους είκοσιτέσσαρας ώρας ό Α λ β ρ α ν ο ς έπλευσε νοτιοανατολικώς. Έν τῷ μέσω των πάγων, ήναγκάσθη πηλλάνει να μεταβάλῃ διεύθυνσιν και να έλαττώσῃ τήν ταχύτητά του· ό δέ πλοῦς απέβῃ δυσχερέστατος, όμα ή γολέττα εισεχώρησεν εις τήν γραμμήν

«Και εις τούτο συνεκινησάτο τῷ δει ή προσοχή και δει ή δραστηριότης του Τζέμ Βέστ.» (Σελ. 306, στήλ. α'.)

των ογκοπάγων, την οποίαν ὄφειλε νὰ διασχίσῃ λοφοειδῶς. Ἦτο ἀνάγκη μεγίστης προφυλάξεως πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συγκρούσεων· καὶ εἰς τοῦτο συνεκεντρώτο ἡδὴ ὅλη ἡ προσοχὴ καὶ ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ Τζέμ Βέστ.

Ἐν τούτοις οὐτε ἴχνος γῆς δὲν ἐφαινετο ἔμπροσθεν διὰ τῶν κενῶν, τὰ ὁποῖα ἀφίαναν μεταξὺ των οἱ ογκοπάγοι. Αἱ ὄραι παρήρχοντο καὶ ἡ δυσθυμία ἤρχισε νὰ μας καταλαμβάνῃ. Ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐπιτύχῃ, καὶ ἂν μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκόμη ἡ γῆ δὲν ἐφαινετο, οὐδὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ συγκατέστη τὸ πλήρωμα, ἢ δὲ Ἄ λ β ρ α ν ο ε θὰ ἐστρέφετο ὀριστικῶς πρὸς βορρᾶν.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ Τζέμ Βέστ, πολλάκις οἱ ογκοπάγοι προσετρίβοντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ἐπικινδύνως. Καὶ ἦσαν τόσον ἀπότομα, τόσον κἀθετα εἰς τὰς βάσεις των τὰ πλωτὰ ταῦτα ἐκ πάγου βουρά, ὥστε ἡ ἐπιαύτων ἐπιβίβασις, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, θὰ ἦτο ἀδύνατος. Διὰ τοῦτο δὲν ἐβλέπαμεν ἐπ' αὐτῶν οὔτε φώκας, — ἀσθίνους συνήθως εἰς τὰ πελάγη, ὅπου πλεοῦν οἱ ογκοπάγοι, — οὔτε λιπαρὴν γῆ, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀλλοτε ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ε συνήντα κατὰ μυριάδας. Καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ ἐφαινότο τώρα πλέον σπάνια καὶ πλέον βιαστικά. Καὶ ἐκ τῶν ἐρήμων καὶ ἀπωτάτων τούτων θαλασσῶν ἐγεννᾶτο μία ἐντόπις φοβερά, ἐν ἀίσθημα τρόμου καὶ φρίκης, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶχε τὴν δύναμιν νὰποδιώξῃ. . . Καὶ πῶς νὰ διατηρήσῃ τις ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας, ἂν παρεσῆρθσαν εἰς τὰς φρικώδεις ταύτας ἐρήμιας, κατάρθωσαν νὰ εὑρουν καταφύγιον καὶ νὰ ἐξατραλίσουν τὴν ζωὴν των ; . . Καὶ ἂν ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ε ἐναυαγῇ καὶ αὐτός, θὰ εὑρίσκετο τοῦλάχιστον εἰς μάρτυς τοῦ ναυαγίου του ; . .

Ἀπὸ τῆς προτερίας, ἀφ' ἧς στιγμῆς δηλαδὴ ἀφήσαμεν τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν, διὰ νὰ διασχίσωμεν τὴν γραμμὴν τῶν ογκοπάγων, παρετηρήθη μεγάλη μεταβολὴ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ μιγάδος. Καθήμενος παρὰ τὴν βάση τοῦ πρωραίου ἰστού, χωρὶς νὰ βλέπῃ διόλου πρὸς τὴν θάλασσαν, μόλις ἐσηκόνετο ἀπ' ἐκεῖ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βοηθῆσῃ εἰς κανένα χειρισμὸν, — ἀλλὰ χωρὶς ζῆλον, χωρὶς ὄρεξιν πλέον. Προφανῶς ἦτο ἀκηλισμένος, ἀπογοητευμένος. Ὅχι βέβαια διότι ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ ἀγαπητός του σύντροφος ὑπῆρχεν ἀκόμη μεταξὺ τῶν ζώντων· ἀλλὰ διότι ἠσθάνετο ὡς ἐξ ἐνόστικτου, ὅτι ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δυστυχοῦς Πύμ. . .

Κύρια . . . θὰ μου ἔλεγεν ἂν ὤμιλες· θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ . . . δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ . . . ὄχι, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ ! . . .

Καὶ τί θὰ εἶχα νὰ τῷ ἀποκριθῶ ; Ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἐσπερινῆς ὥρας ἠγέρθη ὀμίχλη ἀρκετὰ πυκνὴ, ὁ ὁποῖα θὰ καθίστα πλέον δυσχερῆ καὶ κινδυνώδη τὸν περαιτέρω πλοῦν τῆς γολέττας.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἢ πλήρης συγκινήσεων καὶ συναισθημάτων ἀντιθέτων, με εἶχε καταπονήσῃ. Διὰ τοῦτο ἀπεσῆρθη ἔνωρὶς εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, καὶ καθὼς ἤμην ἐνδεδυμένος, ἐξηπάθη ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο μετὰ τὴν πρώτην εὐκολίαν. Ἡ φαντασία μου, ἢ ἄλλοτε τόσον γαλήνιος, τώρα ἦτο καθ' ὑπερβολὴν ἐξημμένη. Ἴσως συνέτεινε εἰς τοῦτο ἡ διαρκὴς ἀνάγνωσις τῶν ἔργων τοῦ Ἐδγερ Πόε, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὰς τὰς μυστηριώδεις χώρας, ὅπου εἶχον δράσῃ οἱ ἥρωές του.

Αὔριον, ἢ προθεσμία, τὴν ὁποίαν ὡς τελευταίαν ἐλεημοσύνην μοῦ εἶχε δώσῃ τὸ πλήρωμα, θὰ ἔλγη. . .

— Δὲν πιστεύω νὰ εἰσθε πολὺ εὐχαριστημένος ! μοὶ εἶχεν εἶπῃ ὁ ναύκληρος, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσπρόκειτο εἰς τὸ ὑπόστεγον.

Ὅχι βέβαια, ἀφ' οὗ ἡ γῆ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη ἐπισθεν τῶν πλωτῶν ογκοπάγων. . . Ὡ, ἂν ἤμην ἐγὼ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς γολέττας . . . ἂν ἠμποροῦσα νὰ τὴν ἀγοράσω, ἔστω καὶ ἀντὶ ὅλης μου τῆς περιουσίας . . . ἂν οἱ ναυτοὶ ἐκεῖ ἦσαν σκλάβοι μου, ὥστε νὰ εἰμπορῶ νὰ τοὺς διευθύνω διὰ τῆς μάστιγος, — ποτέ, ὦ ποτέ δὲν θὰ διέτασσα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο ε ! Ὡς ἐπρωχουρούσα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ φάσω μέχρι τοῦ ἀνταρκτικοῦ ἐκείνου σημείου, διὰ τοῦ ὁποῖου διέρχεται ὁ ἄξων τῆς γῆς, καὶ ἂν ὠθεν αὐτοῦ λάμπει ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Νοτίου Σταυροῦ !

Μυρία σκέψεις, μυρία πόθοι, μυρία ὄνειρα μ' ἐπολιόρουν. . . Ἦθελα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' ὡς μία χεὶρ μ' ἐκράτει κερφωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης μου. . . Μοῦ ἤρχετο νὰ ἐξορμήσω ἐκ τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου, ὅπου, μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγέρσεως, ἐπάλαιον κατὰ τοῦ ἐφιάλτου. . . νὰ ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν μίαν λέμβον τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο ε . . . νὰ ριφθῶ ἐν τὸς αὐτῆς μετὰ τοῦ Διρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐδίταζε βέβαια νὰ με ἀκολουθῆσῃ . . . καὶ νὰ φεθῶμεν οἱ δύο εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς νότον.

Καὶ τὸ ἔκαμνα ἤδη . . . ναί, τὸ ἔκαμνα ἐν ὄνειρῳ. . . Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ ἐπαύριον. . . Ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ διατάσσει τὴν ἐπιστροφήν. . . Μία λέμβος εἶνε καταβασμένη. . . Εἶδοπαῖ τὸν μιγάδα καὶ εἰσερχόμεθα χωρὶς νὰ μας ἰδῇ κανεὶς. . . Ἀπασπῶμεν τὰ σχοινία. . .

Καὶ ἐνῶ ἡ γολέττα φεύγει, ἡμεῖς μένομεν ὀπίσω, καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει.

Πλέοντες οὕτως ἐπὶ θαλάσσης ἐλευθέρως ἀπὸ πάγους. . . Ἡ λέμβος ἐπὶ τέλους σταματᾷ. . . Ἰδοὺ ἡ γῆ ! . . Διακρίνω κἀκεῖ, μίαν μορφὴν ὡς Σφιγγὸς. . . τῆς Σφιγγὸς τῶν Πάγων. . . Τὴν πλησιάζω καὶ τὴν ἐρωτῶ. . . Μοὶ ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τῶν χωρῶν ἐκείνων. . . Καὶ τότε περίεξ τοῦ μυθολογικοῦ τέρατος, παρουσιάζονται τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ Ἀρθούρος Πύμ. . . Ὁ ἀτμώδης πέπλος μὲ τὰς φωτεινὰς ἀκτίνας διασχίζεται . . . καὶ ἐπισθεν βλέπω ἐκπληκτός. . . βλέπω τὸν Ἀρθούρον Πύμ, ἄγριον καὶ ἀπρόσιτον φύλακα τοῦ Νοτίου Πόλου, ἀνυψῶντα ἐν θριάμβῳ τὴν κατάστερον σημαίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν !

Τὸ ὄνειρον τοῦτο διεκόπη ἀποτόμως ἢ ἀπλῶς μετεβλήθη εἰς ἄλλο ; Δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὡς νὰφυκνίσθη ἐξαίφνης. . . Ἡ γολέττα, κλίνουσα ἐλαφρῶς πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐνόμισα ὅτι ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ ἠρέμα ἐπὶ τῆς ἀκυλάντου ἐκείνης θαλάσσης. . . Οὐδεὶς γάρ μοι οὐδεὶς συγκλονισμὸς. . . Ἀλλὰ τὴν ἰσχύ μου φαίνεται ὅτι ὑψοῦμαι. . . Ὑψοῦμαι . . . ὡς ἂν ἡ κλίνη μου μετεβλήθη ἐξαίφνης εἰς σκαφίδιον ἀεροστάτου. . . ὡς ἂν ἔπαυσε πλέον νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' ἐμοῦ ἡ ἐλῆξις τῆς γῆς. . .

Ἀλλὰ δὲν ἠπατώμην . . . ἀπὸ τὸ ὄνειρον μετέπεσα εἰς τὴν πραγματικότητα.

Κρότοι, τῶν ὁποίων δὲν ἐνόουν ἀκόμη τὴν αἰτίαν, ἀντήχησαν ἀνωθεν μου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλαμίσκου μου, οἱ ξυλότοιχοι δὲν ἦσαν πλέον κἀθετοι, οὕτως ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ε ἀνετρέπετο. . . Σχεδὸν ἀμέσως ἐκινάθη ἐξω τῆς κλίνης μου ἡ γωνία τοῦ τραπέζιου ὀλίγον ἔδειψε νὰ μου σκίσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἐπιτέλους ἠγέρθη, κατάρθωσα νὰ πιασθῶ ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς θυρίδος καὶ νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλαμίσκου μου, ἢ ὁποῖα ὑπεχώρησεν ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν νέοι κρότοι, ὡς νὰ συνετρίβετο, νὰ ἐξεσχίζετο τὸ δεξιὸν πλευρὸν τοῦ πλοίου.

Τί συνέβη ; Μήπως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης, ὁ Τζέμ Βέστ δὲν κατάρθωσε νὰποφύγῃ τὴν σύγκρουσιν τῆς γολέττας, μετὰ τινος τῶν πλωτῶν ἐκείνων κολλοσσῶν ;

Ἦκουσα τότε ἀνωθεν τοῦ ὑποστέγου, εἰς τὴν πρύμνην, φωνὰς ζωηράς, βλασφημίας, κραυγὰς τρόμου, ἀπαισίον ἀλαλαγμῶν. . .

Μία πρόσκρουσις ἀκόμη μᾶς συνεκλόνησε — καὶ ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ε ἔμεινε ἀκίνητος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΟΥ, ΑΤΑ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἀνοίγματος τῶν Σχολείων καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν μαθημάτων, ἐνῶ βλέπω πάλιν μικρὰ παιδιά, μόνα ἢ μετὰ ὑπηρέτου, σπεύδοντα ἢ ἀργοποροῦντα πρὸς τὸν διδάσκαλον, καὶ ἐνῶ διερχόμενος ἐξώθεν Σχολείου, ἀκούω πάλιν ζωηρῶν τῶν βόμβων καὶ τῶν ἀλαλητῶν τῆς αἰθούσης ἢ τῆς αὐλῆς, — θεήματα καὶ οὐκ οὐραματα, τὰ ὁποῖα κάμνουν κάποιοι ἐντόπισιν ἰδιαίτην τὰς πρώτας ἡμέρας, μετὰ τὸ μακρὸν διαλείμμα τοῦ θέρους, — ἐπιφοιτᾷ εἰς τὸν νοῦν μου μία παλαιὰ, πολὺ παλαιὰ παιδικὴ ἀνάμνησις, μετὰ ὅλην ἐκείνην τὴν ζωηρότητα, μετ' ἧς ἀποτυποῦνται καὶ ἐπανερχονται αἱ παιδικαὶ ἀναμνήσεις.

Νομίζω ὅτι ἦτο χθὲς ἀκόμη. . . Αἱ διακοπαὶ εἶχον λήξῃ, καὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγω πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἦτο τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ θὰ ἐπῆγγαινα, ἐπομένως αἱ διακοπαὶ ἐκείναι ἦσαν αἱ πρώται τῆς ζωῆς μου. Ὡ, καὶ πῶς νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἡ γλυκύτης των ; Ἀνελάμβανα τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ὅτι εἶχα χάσῃ διὰ παντός. Ἀφροντίς καὶ ἀχλίλιωτος, διήμερα εἰς τὸν σκιερὸν κῆπον τῆς οἰκίας μας καὶ εἰς τοὺς βράχους τῆς πλησίον μας ἀκρογιαλίας. Ἀτελείωτα ἦσαν τὰ παιχνίδια μου, τὰ τρεξίματά μου, τὰ κούρβια μου, τὰ φρεσὶματά μου, τὰ γέλια μου. . . Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ τα χάσω ὡς γλυκὺ ὄνειρον ! Ὁ καιρὸς τῆς εὐτυχίας ἐτελείωσε. Ἀπὸ αὔριον μ' ἐπερίμενε πάλιν τὸ Σχολεῖον, ὁ διδάσκαλος, τὰ μαθήματα καὶ αἱ τιμωρίαι. . .

Τὴν δυστυχῆς τοῦ ἡμῶν ! Ἄ ναί, δὲν θέλω νὰ το κρύψω. . . Εἰς ἡλικίαν ἐπτὰ ἐπὶν δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται ἁπορητικῶς. Ἐπειτα εἰς τὴν ἰδικὴν μου ἐποχὴν τὰ πρώτα γράμματα δὲν ἐδίδασκοντο μετὰ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν μέθοδον, μετὰ τὴν ὁποίαν διδάσκονται εἰς τὰ σημερινὰ Νηπιαγωγεῖα. Ἡ μέθοδος τοῦ πρώτου διδασκάλου μου ἦτο ἄλλη, πλέον ἀσθηρὰ, πλέον βαρετὰ. . . καὶ μετὰ τῶν ὀργάνων τῆς διδασκαλίας, τὴν κυριώτεραν θέσιν κατέειχε μὴν ράβδος λεπτή καὶ τσουχτερὴ ἀπὸ λυγαριάς. . . Καὶ τί ἐπταία ἐγὼ, ἂν αὐτὴν ἐνθυμού-

μην καὶ ἂν αὐτὴν ἐφοδούμην περισσότερον ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Σχολαίου εἶνε ἀίσθημα ἰσχυρότατον πολλάκις, ἀλλὰ καὶ δυσκολώτατον νὰ ἐμπνευσθῇ. Καὶ τί ἔπτατα ἐγὼ, ἂν τὸ αἴσθημα αὐτὸ δὲν εἶχεν εἰσελθῆ ἀκόμη εἰς τὴν μικρὰν μου καρδίαν ; . .

Καὶ ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν. Τί μελαγχολικὴ ποῦ ἦτο ! Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ ἐν λευκόφαιον σάβανον, τὸ ὁποῖον ἐστάζε κάπου-κάπου εἰς ἀπόπειραν βροχῆς. . . Ἀχ, δὲν ἦταν τοῦλάχιστον νὰ βρέχῃ δυνατὰ ; . . Καὶ ἐκύτταζε τὸν κῆπὸν μας, καὶ ἐκύτταζε τὴν ἀκρογιαλίαν μας· καὶ μοῦ ἤρχετο νὰ κλαῖσω. . . Εὔρηκα μίαν μικρὰν πρόσφκιν, καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω πραγματικῶς.

— Σῶπα τώρα ! Πῶς θὰ πᾶς εἰς τὸ Σχολεῖο ; μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου ;

Ἐκαίμην νὰ ἐνδυσθῶ δύο ὄψεις· καὶ ἄλλες τόσες διὰ νὰ εἰδῶ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ ἐτοιμάσω τὸν σάκκον μου. Τὰ ἔφερνα γύρω διὰ νάρρησιν πολὺ καὶ νὰ μὴν ὑπάγω. . . Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ γύρος ἐτελείωσε. . . ἔπρεπε νὰ φύγω. Καὶ ἐπῆρα τὴν γραίαν ὑπηρέτριάς μας, ἢ μᾶλλον μ' ἐπῆρε, καὶ ἐβῆκαμεν.

Βλέπετε, ὅτι εἶχα κἀκεῖ τι, τὸ ὁποῖον με σῶζει σήμερον πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ θὰ κάμῃ ἴσως νὰ με συγχωρήσῃτε καὶ σεις. Εἶχα τὴν συναισθησιν τοῦ καθήκοντος· ἀνεγνώριζα ὅτι ἐπὶ πρεπεί νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον. Αἱ αὐτὲς εἰς κανένα δὲν ἔλεγα καθαρὰ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ ὑπάγω. Ἴσως ἂν το ἔλεγα, ἢ μητέρα μου, ἢ ὁποῖα μάγαποῦσε πολὺ, θὰ μ' ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ μ' ἔκαμνε μετ' ἄλλον τρόπον νὰ γαπήσω τὸ Σχολεῖον. Ἀλλὰ δὲν κατεδέχθη νὰ φανῶ ἀμελής καὶ φυγόπονος.

Τὸ Σχολεῖον δὲν ἀπέχε πολὺ ἀπὸ τοῦ σπίτι μας. Ἄν ἀπέχε τοῦλάχιστον, θὰ ἐκέρδιζα ἀκόμη ὀλίγην ὠραν ἐλευθερίας. . . Καὶ ἐσκέφθη νὰ παρατείνῳ ὅσον τὸ δυνατόν αὐτὸν τὸν δρόμον.

— Ἀγγελικὴ, εἶπα πρὸς τὴν ὀνηρέτριαν, δὲν πάμε πρώτα ὡς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰνάψω ἕνα κερί γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ;

— Μὰ παιδί μου εἶνε ἀργά. Κοντεῦθι ἐννέα. Καλὰ σ' ἐσταύρωσε καὶ εὐχῆθησε ἡ μητέρα σου. Αὐτὸ φθάνει. Ἡ ἀντίστασις ὁμῶς τῆς ὑπηρέτριας ἦτο ἀσθενής, καὶ κατάρθωσα νὰ τὴν νικήσω. Ἔτσι ἐπῆγγαμεν ὡς τὴν Ἐκκλησίαν, — ὅπου ἐπροσευχῆθηκα μετὰ ὅλην ἐκείνην τὴν κατανύξιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται τὸν Θεὸν οἱ δυστυχεῖς, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἀπέχε ἀρκετὰ, καὶ εἰς τὸν δρόμον δὲν ἦσαν πολὺ βιαστικός, — διὰ τὸ ὁποῖον ἐπροφασίζομην ὅτι δὲν ἤθελα νὰ κουράσω τοὺς γερωντικούς πόδας τῆς Ἀγγελί-

κῆς, — ὅταν ἐφθάσαμεν πλέον εἰς τὸ Σχολεῖον, τὸ ὄρολόγιον τῆς ἀγορᾶς ἐκτυποῦσε τὴν δεκάτην. . . Πολὺ ἀργά !

Ἡ Ἀγγελικὴ μάφησεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνέθηκα μόνος μου. Ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ μου ἦσαν μαζεμένοι, ἐκεῖ καὶ ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μέσον των. Τὸ θέαμα αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ καὶ νὰ μετανοήσω ἀμέσως διὰ τὴν ἀργοπορίαν μου. Κ' ἐπροχώρησα νὰ καθίσω εἰς τὴν θέσιν μου μετὰ βῆμα ἀμήχανον ἀπὸ τὴν ταραχὴν καὶ μ' ἐν ἐρύθημα ἐντροπῆς, τοῦ ὁποῖου ἠσθανόμην τὴν φλόγα.

Τοῦλάχιστον νὰ μ' ἐσυγχωροῦσεν ὁ διδάσκαλος ! . . Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ ἐσυγχωροῦσαν. . . οὔτε τὴν πρώτην ἡμέραν, οὔτε τὴν τελευταίαν, οὔτε ποτέ, οὔτε τίποτε !

— Γιατί ἀργήσες ἔτσι, λογιώτατε ; μετὰ ἠρώτησε μετ' ἕνα εἰρωνικῶς μειλιχίον, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτε θυελλῶς. . .

— Δάσκαλε . . . ἐφέλιμα δάσκαλε. . . ἐχάλασε τὸ ρωλόγι μας καὶ δὲν ἤξευρα τί ὦρα εἶνε.

Χμ ! Ἦυρες ἀνθρωπῶν νὰ γελάσῃς, τὸν διδάσκαλόν μου ! Ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐλεεινῆς προφάσεως, ἐμάντευσε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀργοπορίας μου, καὶ δείξας διὰ τῆς χειρὸς τοῦ συμμαθητάς μου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν βέβαια εἰς τὸ σπίτι των ὄρολόγια, μοὶ εἶπεν εἰς ἄλλον τόνον εἰρωνείας :

— Ἄμ αὐτῶν πῶς δὲν ἐχάλασαν τὰ ρωλόγια ;

Καὶ ταυτοχρόνως ἡ λεπτὴ ράβδος τῆς λυγαριάς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ράχεός μου, εἰς ἐπισφράγισιν τοῦ ἐπιχειρήματος. . .

Ἀλλὰ σὰς εἶπα, ὅτι τὸ εἶχα αἰσθανθῆ καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ ἐπιχειρήμα. . . Δὲν εἶχαν ψυχὴν λοιπὸν τόσα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐσπευσαν νὰ ἔλθουν ἐνωρὶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ; Καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν ἐπίσης συνειθῆ τὴν ἐλευθερίαν τῶν διακοπῶν ; Καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν δοκιμάσῃ τὴν ἀσθηρότητα τοῦ διδασκάλου καὶ τὸ τσοῦξιμον τῆς ράβδου του ; . . Διατί μόνον ἐγὼ νάρρησιν ; διατί μόνον ἐγὼ νὰ φανῶ ἀνυπότακτος, χαϊδευμένος, ἀνόητος, γελοῖος ;

Καὶ ἔχουσα δάκρυα θερμὰ — ὄχι ἀπὸ τὸν πόνον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν μετάνοιαν. Καὶ τὸ ἄλλο πρῶτ' ἐπῆγγα εἰς τὸ Σχολεῖον πρωτότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΣΤΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Θ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθείς υπὸ τὸ ψευδώνυμον *Τζα-Τζακ* εἰς τὸν 4τον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσειων (Ἀνωτέρα Τάξις) καὶ εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμὸν πρὸς Συνθεσὶν Διηγήματος.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδι σελ. 301)

— Ἐκαμες μίαν λαμπρὰν πρᾶξιν, **Μηλιά**, εἶπεν ὁ κ. Γαζής.

Ἡ **Μηλιά** ἐκατακοκκίνισε καὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἐἴχεν δρεξίν νὰ κλαύσῃ μᾶλλον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν της παρὰ νὰ φάγῃ. Καὶ ὅταν ἐσήκωσε πάλιν τὰ μάτια, εἶδε τὸν **Γιαννάκη** ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε νεῦμα τὴν τελειώσῃ τὴν σουπὰν της... Ἐκεῖνη ἔσπευσε νὰ τον ὑπακούσῃ καὶ ὁ **Γιαννάκης** περιχαρῆς ἐσήκωσε τὸ πιάτον τῆς ἀδελφῆς του, καὶ τῆς ἔβαλεν ἄλλο, καθαρὸν.

Εἰς τὸ δεύτερον φαγητόν, — ἦτο πουλί, — ἡ κυρία **Δούμνη** ἐσκούντησε τὸν ἀνδράδελφόν της καὶ τῷ ἔδειξε τὸν **Γιαννάκη** :

— Μὰ ἰδέε, **Εὐσεβίε**, τί ἄσχημα ποῦ φέρεται αὐτὸς ὁ μικρὸς !

Ὁ **Γιαννάκης** δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ προσέχῃ τὴν ἀδελφὴν του· καθὼς δὲ τὴν εἶδε ποῦ ἐπίσπε μετὰ τὸ χέρι της ἕνα πῶδι τοῦ πουλιοῦ καὶ ἦτο ἐτοίμη νὰ το φέρῃ εἰς τὸ στόμα, τῆς ἔνευε **Ζωηρῶς** : « Ὅχι ἔτσι ! Ὅχι ἔτσι ! » ἐνῶ ἡ **Μηλιά**, μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ κάμῃ, τὰ εἶχε χᾶσῃ καὶ δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ ἐγγίξῃ τὸ πουλί της.

— Πῶς σου φαίνεται αὕτη ἡ παντομίμα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία **Δούμνη**.

— Ἄ, μετὰ συγκινοῦν πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ! ἀπήντησεν ὁ ἀνδράδελφος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν **Μηλιά**ν, τῇ εἶπε μετὰ πολὺ γλυκὺν τρόπον :

— Πάρε, κόρη μου, τὸ μαχαίρι μετὰ τὸ δεξιὸ σου χέρι καὶ τὸ πηροῦνι μετὰ τὸ ἀριστερὸ σου, καὶ κόψε τὸ πουλί σου ... Ἄ, ἔτσι μπράβο !

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ **Μηλιά** ἐφιλοτιμήθη νὰ τρώγῃ ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ **Γιαννάκη**, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ της νεύῃ ἐπιδοκιμαστικῶς... Ὄστω τὸ γεῦμα ἐξηκολούθησε χωρὶς ἐπεισόδιον. Μόνον εἰς τὸ τέλος ἡ **Μηλιά** διέκρινε κάποιον λῦπην εἰς τὰ μάτια τοῦ **Γιαννάκη**, ἐνῶ τῆς ἔβαλε ἐμπρὸς της ἕνα θαυμασίον γλύκισμα ἀπὸ φράουλες...

— Ἄχ ! τί ὄρατον ποῦ θὰ ἦτο ! Καὶ βέβαια εἰς τὸ μαγεῖρετον δὲν θὰ εἶχε ἀπὸ αὐτό, διὰ νὰ φάγῃ ὑπερὰ κ' ἐκεῖνος... Πόσον ἐπιθυμοῦσε ἡ **Μηλιά** νὰ το ἐμοίραζε μετὰ τὸν ἀδελφόν της ! Ἄλλὰ πῶς ; Νὰ ξεχωρίσῃ τὸ μισὸν καὶ νὰ το πάρῃ ; δὲν ἔκαμνε. Νὰ τοῦ τῷ ἀφήσῃ εἰς τὸ πιάτον ; Ἦτο ἀπρεπέας.

— Πῶς ; δὲν σου ἀρέσουν ἡ φράουλες, **Μηλιά** ; ἠρώτησεν ὁ κ. **Δούμνης**. βλέπων ὅτι ἡ **Μηλιά** δὲν ἤγγιζε τὸ γλύκισμά της.

— ὦ, μοῦ ἀρέσει ! ἀπεκρίθη ἡ **Μηλιά** καὶ ἤρχισε νὰ το τρώγῃ... Ἄλλ' ὁ **Γιαννάκης** ἐπέτεκε μετὰ ἀνοικτὸ στόμα καὶ τὴν ἔδλεπε... Ἀδύνατον νὰ το φάγῃ ἅλῃ μόνη της ! Ἐκῶτταζε γύρω της διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὴν ἐπρόσπεχε κανεὶς, ἔνευσεν εἰς τὸν **Γιαννάκη** νὰ πλησιάσῃ, καὶ μετὰ τρόπον τοῦ ἔδωσε τὸ πιάτον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσῃ ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ γλύκισμα.

— Φάγε το ! τῷ εἶπε σιγά-σιγά. Ἄλλὰ τὸ κίνημά της δὲν διέφυγε τὸ δῆυ βλέμμα της κυρίας **Δούμνης**.

— Φαίνεται, δὲν εἶνε τοῦ γούστου της ὁ **Ζαχαροπλάστης** μας ! εἶπεν εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ἀνδράδελφόν της. Δὲν κατεδέχθη αὐτὴ νὰ το ἐγγίξῃ τὸ ἔξοχον αὐτὸ γλύκισμα... Τί δύσκολοι ποῦ σου εἶνε καὶ αὐτοὶ οἱ χωριστέες !

— Ὅχι, ἀγαπητή μου, τὴν παρεξηγεῖς ! ἀπήντησεν ὁ κ. **Δούμνης**, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐνοήσῃ τὰ πάντα. Καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν νεύμην του τὸν **Γιαννάκη**, ὁ ὁποῖος, εἰς τὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας, παράμερα, ἔτρωγε γρήγορα-γρήγορα τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γλυκίσματος.

— Βλέπεις ; Τὸ ἄφησε διὰ τὸν ἀδελφόν της !

— Πολὺ μετὰ συγκινοῦν αἱ τρυφερότητες αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν ! ὑπέλαθεν ἡ κυρία **Δούμνη** μετὰ τὴν ἰδίαν εἰρωνεῖαν. Ὁπωσδήποτε, ἂν τὰ παιδιὰ αὐτὰ θέλουσαν νὰ γίνοντο καλοὶ ὑπηρέται, πρέπει νὰ ἀφήσουν τὰ καμώματα αὐτὰ διὰ τὴν κουζίαν. Ἀλλῶς ἂς πᾶμε ἐμεῖς εἰς τὴν κουζίαν, καὶ ἂς ἔλθουν οἱ ὑπηρέται εἰς τὴν τραπεζαρίαν !

— Μὴν εἶσαι τόσο ὑπερήφανη, ἀδελφῆ ! εἶπεν ὁ κ. **Δούμνης**. Ὁ Θεὸς ἀπεναντίας ἀγαπᾷ τὴν ταπεινοφροσύνην

... Θέλεις τώρα νὰ σου εἰπῶ διατί ἐπροσκάλεσα τὴν **Μηλιά**ν νὰ γευματίσῃ μαζί μας ; Διότι ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ἤθελε νὰ της κάμω. Ἦθέλησα λοιπὸν νὰ της δεῖξω ὅτι τὴν ἐθεώρησα διὰ τοῦτο ὁμοίαν μαζί μου... Τελασπάντων, ἐκτιμῶ τὴν **Μηλιά**ν καὶ θέλω νὰ της το δεῖξω. Δόσε μου τὸ χέρι σου, παιδί μου !

— Καὶ εἰς ἐμέ, **Μηλιά** ! εἶπεν ὁ κ. **Γαζής**, τελών τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κόρη. Ἀύριον θὰ σου διαβάσω μίαν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῆς ὅτι τὰ καρτίσια εἰσποροῦν νὰ μηηθοῦν τὸν ἥρωα **Κούρτιον**, καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἀναγνώσῃ **Ρωμαϊκὴν Ἱστορίαν**. Ἐκεῖνος ἐρρίφθη εἰς τὸ βάρβαρον διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα τοῦ σὺ εἰς τὴν λίμνην, διὰ νὰ σώσῃς τὴν **Λουλοῦν** ; ἀλλὰ αἱ νεμφαταὶ εἶνε πολλὰ ἐπικίνδυνοι ! καὶ δι' αὐτὸ πολὺ ὑπερηφανεύονται διὰ τὴν μαθητήριάν σου.

Φαντάζεσθε πλέον μετὰ πόσην χαρὰν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἡ **Μηλιά**, καὶ πόσον εὐτυχῆς ἦτο δι' ἃς ἐκεῖνα τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως...

Ἄλλ' ὁ θρίαμβος οὗτος δὲν ἔκαμεν ἄλλο τί, εἰμὴ νὰ ἐξερεθίσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν κυρίαν **Δούμνην**. Ὅσον εὐμενέστερα ἐφέρετο ὁ οἰκεδεσπότης πρὸς τὰ παιδιὰ, τόσο περισσότερο τὰ ἐφθόνη καὶ τὰ ἐμίσει ἐκεῖνη. Ἐφοβεῖτο μήπως ὁ υἱὸς της δὲν θὰ ἦτο πλέον ἢ μόνη ἀγάπη τοῦ θεοῦ του, καὶ μήπως σιγά-σιγά θὰ ἐπερναν τὴν θέσιν του ἡ **Μηλιά** καὶ ὁ **Γιαννάκης**. Τὰ εἶχε καὶ μετὰ τὸν κ. **Γαζήν**, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τοὺς διδάξῃ μαθητήματα μετὰ τὴν προθυμίαν, ὡς νὰ τον ἐπλήρωναν. Ἐπὶ τέλος-ἐσκέπτετο — τί εἶχαν κάμῃ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ ἐλύκουν τόσο ἀγάπην ; Ἡ **Μηλιά** θὰ ἐγένετο ἑμμορφή αὐτὸ τὸ ὠμολόγει. Ἄλλὰ ποῖος ἤξεύρει ἂν θὰ ἔδωκεναι καὶ καλὴ ; Καὶ ποῖος θὰ ἐλότρωνε τότε τὸ σπῆν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παρεσάκτους ;... ὦ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσῃ ὁ κ. **Δούμνης** τὴν **Μηλιά**ν ἑνοχον καμμῆς κακῆς πράξεως ! Ἰσως καὶ τότε νὰ μὴ τὴν ἐδιωχεν. Ἄλλὰ τοῦλάχιστον θὰ της ἔχανε κάθε ἐμπιστὴν σὺνην, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε πλέον, καὶ θὰ τὴν ἄφινεν εἰς τὸ ἔλεος τῆς **Πολυξένης**.

Καὶ ἐνῶ ἡ κ. **Δούμνη** παρεδίδοτο εἰς τὰς μοχθηρὰς αὐτὰς σκέψεις, ἡ **Μηλιά** ἀπεναντίας, ὑπέκουσα εἰς τὴν ἀγάπην τῆς φύσιν, ἐπλήρωσε μετὰ εὐγνωμοσύνην κάθε καλὸν ποῦ της ἔκαμναν.

Μίαν φορὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. **Δούμνης** προσεβλήθησαν ἀπὸ ἑλαφρὸν κροαλδύγημα καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀναγνώσῃ χωρὶς κόπον. — Σᾶς συμβουλεύω νὰ πάρετε τὴν

Μηλιάν ὡς ἀναγνώστριαν, τῷ εἶπεν ὁ κ. **Γαζής**. Σᾶς βεβαίω δτι θὰ μέινετε πολὺ εὐχαριστημένοι. Ἀναγινώσκει ἐξαιρετά. Δὲν φαντάζεσθε πόσον καθαρὸν προσφέρει καὶ μετὰ πόσην ἀκριβείαν τονίζει καὶ χρωματίζει κάθε φράσιν. Δοκιμάστε τὴν !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ κ. **Δούμνης** ἐκάλεσε τὴν **Μηλιά**ν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ του διαβάσῃ κάτι τι.

— Τί θὰ σὰς διασκεδάζε καλλίτερα ; ἠρώτησεν ἡ **Μηλιά**.

— **Κ'** ἐγὼ δὲν ἤξεύρω... γιὰ φάξῃ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην... Σοῦ ἀρέσουν τὰ ταξείδια ;

— ὦ, πολὺ, κύριε ! ὅταν εἶνε μάστιχα θαλασσινά...

— Τότε λοιπὸν πάρε τὴν Ἀνακλάψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ **Χριστοφοροῦ Κολόμβου**... νὰ, ἐκεῖνα τὰ χονδρὰ βιβλία τὰ κόκκινα... ἔχουν καὶ πολὺ ὄρατες εἰκόνες...

Ἡ **Μηλιά** ἀνέβη εἰς ἐν κάθισμα, διὰ νὰ φθάσῃ τὰ βιβλία. Ἐπῆρε τὸ ἕνα καὶ το ἀνοίξε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ἤρχισε νὰναγινώσῃ. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἀπήντησεν ὁ **Κολόμβος**, ὅταν ἤθελε νὰναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν. Ἀπὸ τὰς πρώτας σελίδας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς **Μηλιάς** ἐξήστραψαν τὸ ἐνδιαφέρον της ἐξηγέρθη, ἡ φωνὴ της ἐζωήρυσεν, ἀποδίδουσα καὶ τὰς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις τῆς διηγῆσεως.

— Πραγματικῶς, ἀναγινώσκεις πολὺ ὄρατα ! εἶπεν ὁ κ. **Δούμνης**. Θὰ σε χρησιμοποίησω, ὡς ποῦ νὰ θεραπευθοῦν τὰ μάτια μου. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ βιβλίον ;

[Ἐπεταί συνέχεια]
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς **A. Ζεννεβραΐν Φουκιῶν Θαλλερός**

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

— Δὲν μου λές, μεγάλε ποταμὲ μου, ποῦ τὰ τόσα βρήκες τὰ νερά σου ; Καὶ γιὰτί κυλᾶς συλλογισμένως τὰ βουβὰ καὶ μαῦρα κύματά σου ;

— Εἶχα τὸ βουνὸ γενέθλιο τόπο, Παραμίνα τοῦ **Μαρτιοῦ** τὴν μπόρα, καὶ γιὰ κούνια βρῦσι σκεπασμένη **Μ' ἄνθη**, ποῦ δὲν βρισκονται ἐστὶ χώρα.

Μὰ μὰ μέρα ὄρμησα μακρὰ της **Εὐθύμιο**, θεότρελλο ρυάκι— Πι παιγνίδι ποδοκὰν καὶ γύρους ! Καὶ πῶς τραγουδοῦσα σάν παιδάκι !

Μὰ ἡ παλὰ χαρὰ μου ἔχει σόβση, καὶ βουδῶ— βουδῶ κυλᾷ τὸ κύμα— Τὰ πελάγη ἀκούω νὰ μουγκρίζουν **Κ'** ἐκεῖ μέσα αἰώνιο θαῦρω μνήμα.

[Κατὰ τὸ ἄγγλικόν]
N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ἐβείναμεν ἐκεῖ ποῦ ὁ **Γίγας** ἐπίσπε εἰς τὰ χεῖρά του τὸν **Γιούλιβερ**. Μολονότι τὸν ἐσφιγξε πολὺ δυνατά, διὰ νὰ μὴ του φύγῃ, ὁ **Γιούλιβερ** δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου, ἀπὸ φόβον μὴ τον λυώσῃ ἐστὰ δάκτυλά του, ὅπως λυόμενον μερικὰ ζωῦφια κακοποιᾷ.

Ἡ **Γίγας**, ἐπειδὴ φαίνεται ἐνόησε ὅτι πιθανὸν νὰ τον πονῇ, τὸν ἔβαλε πάλιν κάτω νὰ πατήσῃ μετὰ τὰ τέσσαρα (διότι τὸν ἐπῆρε διὰ μικροῦτοικον τετράποδον.) Ἄλλὰ ὁ **Γιούλιβερ** ἐσηκώθη ἀμέσως εἰς τὰ δύο, ἔκαμε μίαν χαριτωμένην ὑπόκλισιν, ὕστερα ἐγονάτισε, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τοσπὴν του ἕνα πουγγὶ γεμάτον χρυσοῦ νομίσματα, κοίτα ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν **Γίγαντα**. (Αὐτὸ ἐσήμεινε ὅτι τοῦ τα ἐχάρισε, φθάνει νὰ του ἐχάριζε κ' ἐκεῖνος τὴν ζωὴν.)

Ὁ **Γίγας** ἐσάλισε ὀλίγον τὴν ἀκρὰν τοῦ δακτύλου του, καὶ ἄγγιξε ἐν ἀπὸ τὰ νομίσματα, τὸ ὁποῖον ἐκόλλησεν ἐκεῖ, ὅπως θὰ ἐκόλλουσε μίαν πούλια ἐπάνω εἰς τὸ δίκόν σας δάκτυλον· ἔτσι ἐπλησίασε τὸ γυαλιστερόν ἐκεῖνο πραγματάκι εἰς τὰ μάτια του, τὸ ἐκῶτταξε μεπροσοχὴν καὶ με περιέργειαν, καὶ ἔπειτα ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν **Γιούλιβερ** νὰ φυλάξῃ πάλιν εἰς τὴν τοσπὴν του τὰ χρήματά του.

Τότε ἐσκυψε, ἀκούμβησε τὸ χέρι του κάτω, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν **Γιούλιβερ** νὰνέβῃ ἐπάνω, — πρᾶγμα εὐκόλον, διότι τὸ πάχος τοῦ χεριοῦ του δὲν ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ συνειθισμένον σκαλοπάτι, — καὶ ἔτσι τὸν ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ σπιτί του.

Ἡ γυναῖκά του, καθὼς εἶδε τὸ παράξενον ἐκεῖνο ζωντανόν, ἤρχισε νὰ ἐξφωνίζῃ, ὅπως κάμνουν μερικὰ φοβητικαῖρα παιδιὰ, ὅταν βλέπουν καμμίαν σαύραν ἢ καμμίαν ἀράχνην· ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἐκῶτταξε καλλίτερα, τῆς ἐφάνη εὐμορφος ἀνθρωπάκος καὶ ἤρχισε νὰ τον χαϊδεύῃ ἐλαφρά. Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Εἰς τὸ τραπέζι τοῦ **Γίγαντος** ὑπῆρχε μίαν πιάτα μεγάλη, πειὸ μεγάλη καὶ ἀπὸ μίαν ὀλόκληρην τραπεζαρίαν μας. Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πιάταν μόλις ἐχωροῦσεν ἕνα μπουτὶ ψημένον, τὸ ὁποῖον ὁ **Γίγας** ἤρχισε νὰ κόπη φέτες-φέτες, — κάθε φέτα ἕνα ρούπι πάχος !— καὶ νὰ τὸς μοιράζῃ εἰς τὰ παιδιὰ του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γυναῖκα τοῦ **Γίγαντος** ἐτριψε ὀλίγον ψωμί με ὀλίγην σάλτσαν μέσα εἰς ἕνα πιστάκι, καὶ το ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς τὸν

Γιούλιερ, ο οποίος ήρχισε να τρώγη, διότι επεινούσεν υπερβολικά. Έπειτα, επειδή έβλεπεν ότι δεν ήμπορούσε να πιη με το ποτήρι πού του είχαν δώση, και το όποιον ήτο μεγάλον σάν βαρέλι, είπε και της έφεραν ένα φλυτζάνι του καφέ, μεγαλύτερον και από μίαν σαλατιέραν, και με ένα χουλιάρι του έχυνεν λίγο-λίγο εις το στόμα, — άπαράλακτα δηλαδή όπως ταίτζομεν και ποτίζομεν κανένα πουλάκι.

Τί τρομερόν επεισόδιον διέκοψε το πρώτον αυτό γεύμα, θά το μάθετε την άλλην φοράν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

(Συνέχεια και τέλος. Ώς σελίδα 302)

— Έτσι λοιπόν, ανέκραξεν η δυστυχισμένη Στακτερή, έτσι λοιπόν μάς ανταποδίδουν τας εύεργεσίας ;... Τό επήραμε εις τό σπίτι μας εκείνο τό καταραμένο τό Άγριοπερίστερο, τό επεριποιηθήκαμε, τό έγιάτρευσαμε... και τώρα για τό «εύχαριστώ» μου παρασύρει τό παιδί μου εις την άπειθειαν και εις την παραλυσίαν... Άχ ! γιατί να κάνουμε καλό ; γιατί ;...

Τότε μία περισσότερο γριά και τυφλή, ή όποια όμως έβλεπε τα πράγματα καθαρότερα από τους άλλους, διέκοψε την Στακτερήν και της είπε :

— Οι άνθρωποι έχουν μίαν παρομίαν πού λέγει ; Κ ά μ ε τ ο κ α λ ο και ρί ξ τ ο ς τ ο γ υ α λ ο. Ποτέ δεν πρέπει κανείς να μετανοή διά τό καλόν που έκαμε, έστω και αν του έστοιχίς την ζωήν. Έπειτα μου φαίνεται ότι τό Άγριοπερίστερον δεν πταίει και τόσον πολύ... Πάντοτε παρετήρησα ότι ο Χρυσολαίμης σου ήθελε να τρέξη εδώ κ' εκεί... Μή λησμονής ότι καταγόμεθα από τα Άγριοπερίστερα. Φαίνεται λοιπόν ότι τό έχει τό αίμα του... Αν είναι έτσι, άφσά τον να φύγη και να ιδή τον κόσμον.

Νά τον αφήση να φύγη ! Ά, ήτο πολύ σκληρόν διά μίαν μητέρα. Και έτρεξεν εις τό δάσος, να παρακαλέση τας Άγριοπερίστερας να μη της πάρουν τό παιδί της. Ο φίλος του Χρυσολαίμη, βαθύτατα συγκινηθείς από την λύπην της Στακτερής, ύπεσχέθη να κάμη τό δυνατό του διά να μεταπέση τον φίλον του. Έτήρησε τον λόγον του και κατέδειξεν εις τον Χρυσολαίμην όλους τους άναριθμήτους και δεινούς κινδύνους των μεγάλων ταξειδίων : τή ώμίλησε περί των γυπών και των ισράκων, των κειρατών του άέρος, οι όποιοι ένεδρεύουν τ' αποδημητικά πτηνά τήν καρέστην την κόπωσην, ή όποία τα καταλαμβάνει ένίστε εν τή μέσφ της θάλάσσης, όταν ουτε πλοϊον φαίνεται, ουτε ξηρά... Τή είπεν ότι, ως περιστερί, δεν ήτο συνειθισμένος να διανή μεγάλα διαστήματα' ότι, ένεκα της άφθονίας εις την όποιαν έζησεν έως τώρα, θά τή ήτο πολύ δύσκολον νάνθεξη εις την στέρησιν και

εις την πείναν τή είπε τέλος πάν ό,τι τή υπηγόρευσε ο προς την Στακτερήν οικτός του και ή προς όλας τας Περιστεράς εύνωμοσύνη του. Άλλ' ο Χρυσολαίμης δεν ήκουε τίποτε ήτο άμετάπειτος.

Και ή ημέρα της αναχωρήσεως έφρασε.

— Φύγε, άρ' ού τό θέλης, τή είπεν ή μητήρ του. Άλλά να μή με ξεχάσης.

— Ποτέ ! απήντησεν ο Χρυσολαίμης.

Τον κατησκόθησαν, τον εύχήθησαν κατόπι, δοθέντος του συνθήματος, τό στέρευμα των αποδημητών έξετουλίχθη εις τον άέρα ως ταινία μακρά. Είς την όπισθοφυλακήν ο Χρυσολαίμης, μαζί με τον φίλον του, ήσθάνετο μίαν συγκίνησιν, ή όποία πολύ όμοιάζε προς τυψιν. Πλέον ή άπαξ έστράφη όπίσω και έκύτταζε τον Περιστερεώνα. Άρά γε θά επανήρχετο ; θά τον επανέβλεπε ;...

Ο χειμών έράνη μικρότατος εις τους κατοίκους του Περιστερεώνας. Ωμίλουν πολύ περί του ταξειδιώτου και τον έσυλλογίζοντο άκόμη περισσότερο. Η Στακτερή έρωτώσε συχνά :

— Άρά γε έχει σήμερα να φύγη εύρήκε άπόψε να κοιμηθή ;

Η δέ τυφλή Περιστερά απεκρίνετο :

— Ποιός το ξερεί ! Καλλίτερα όμως για να μάθη τί θά πη πατρίδα, τί θά πη σπίτι !...

Επιτέλους οι πάγοι ανέλυθησαν, ή γη έπρασίνισε, τα πρώτα άνθη της άνοιξώς έράνησαν. Μεγάλη ζωηρότης έβασίλευεν εις τον Περιστερεώνα' κάθε περισσότερο έφρόντιζε να κατασκευάση την φωλεάν της, — έκτος της δυστυχούς σημεϊόν του πύργου, κατώπευε διαρκώς τον νότιον όρίζοντα. . .

— Έρχονται ! Έρχονται ! ήκούσθη κρούζοντας μίαν ημέραν.

Έρχονται πραγματικώς τ' Άγριοπερίστερα. . . Η Στακτερή ήθέλησε να τρέξη προς ύπάντησιν των, άλλ' ή συγκινητής έδέσμευσε τας άσθενείς πτέρυγας της και ήναγκάσθη νάναμείνη εις τον Περιστερεώνα. Έπιτέλους τα Άγριοπερίστερα έφθασαν... Τί εύτυχία ! Μεταξύ των πρώτων ήτο και ο Χρυσολαίμης με τον φίλον του.

Φαντάζεσθε πλέον όποία ύποδοχή του έγινε και όποίαν χαράν ήσθάνθησαν όλοι.

— Λοιπόν πώς σου έράνη ή Άνατολή ; ήρώτησαν τον άσωτον υϊόν μετά τας πρώτας διαχύσεις.

— Ο καλλίτερος τόπος είναι ή πατρίδα ! απήντησεν ο Χρυσολαίμης, καταφιλών την μητέρα του.

(Κατά τό γαλλικόν της Βέρβας Βαδής.)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κοιφιοκεφαλάκης προς τον φίλον του : — Πέ μου, καμμένε, αν φορώ τό καπέλο μου, για να μήν γρέχω και κυττάζω 'τόν καθαρέτη !

Εσκόλη από τού Ζοφερού Μεσαίωνα

Η Ναυτοπούλα επιστρέφει από τα βαρκία του νεογεννητού αδελφού του Φάλλοντος Ράσος. Η μαμά της την ήρωϊ :

— Πώς τό βγάλανε, κόρη μου, τό παιδί ; Και ή Ναυτοπούλα :

— Όλόγυμνο, μαμά μου, σιτσιδί !

Εσκόλη από τού Ναυαρχού της Βαρβίας

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΙ και ΡΟΥΜΑΝΙΑΙ συνδρομηταί της «Διαπλάσεως των Παιδών» αν δεν δύνασται να στείλλουν την συνδρομήν των άπουθείας εις τό Γραφείον μας, παρακαλούμεν να πληρώσωσιν αυτήν οι μιν εν Ρωσία προς τον εν «Οδησώ» καθηγητήν κ. Αναστάσιον Ν. Μάλτου (δδός Δικατερίνης, αριθ. 26, Η) οι δέ εν Ρουμανίφ προς τους εν Βουκουρεστίφ Τραπεζίτας Κους «Αδελφούς Κάττα, — ευγενώς αποδεχθέντων την αντιπροσωπειάν της «Διαπλάσεως των Παιδών» του μιν κ. Μάλτου καθ' άπαναν την Ρωσίαν, των δέ κκ. «Αδελφών Κάττα καθ' άπαναν την Ρουμανίαν.

Παρά τοις αυτοίς κ.κ. «Αντιπροσωπίαι κληρόνονται και αι καθ'εστέρουμαι σινδρομαί κληροτέρων έτών εν οιασδήποτε πόλεως της Ρωσίας ή της Ρουμανίας, έγγράφονταί δέ και νήσι συνδρομηταί εις την «Διαπλάσιν των Παιδών».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η προθεσμία της Ψηφοφορίας δια την αύξησιν του φύλλου εις 16 σελίδας, μετ' έξωφύλλου, παρετάθη μέχρι της 31 Οκτωβρίου 1898. Οι ελκρινώς επιθυμοσύντες την αύξησιν, παρακαλούνται να μας έπιστρέψουν προδ της ημέρας ταύτης τό δελτίον της Ψηφοφορίας συμπληρωμένον, μετά του αντίτιμου.

Μικρά Τυμπαριστά ή έρευρήσι σου δεν είναι νέα. Ηδη πολλά φίλοι μου, πρό καιρού, με στέλλουν τα Μικρά Μυστικά των εντός φαλλου, του όποιου περιόπιστον τάς έκρας, πληρόντες πολύ μικρότερον ταχυδρομικόν τίλος, διότι ούτω τα τετράδια ζυγίζονται ως έντοκα και όχι ως έπιστολαί. Όταν μάλιστα στέλλονται πολλά τετράδια μαζί, ή οικονομία είναι μεγάλη. «Θά σ' έπιστρέψω» — μου γράφει ο Γουλιέλμος Τέλλος, — να προσφέρη τας άπειρους μου εύχαριστίας προς τον κ. Φαίδωνα διά τας τελευ-

τας του έπιστολάς, αι όποίας μεγάλας παρέσπον άρεσκίας, αν κρίνω από τον έσπτόν μου. Έπειδή έρέτος τέλειον κ' ένώ τό Γουμνάσιον, πού πολλού ήρχισε να ανέπτταται εις τό γίνω, κρη δμως να δύναμαι να καταλήξω εις ώρισμένον τι συμπέρασμα. Μόλις όμως άνέγνωσα τας θαυμασίας εκείνας έπιστολάς, ώδηγήθην, ένωπίσθην, και παρεκάλσα εκ βάθους φυγής τον θεόν να διατηρή υγια τον κρείσσον αυτόν συνφάτην σου, ο όποιος μας παρέχει τον άνεστέρων πλοϊτον των συμβουλιών του.»

Σου έγκρινε το φευδώνυμον «Ορίζων», ως Μ. Α. Σ. «Έλαβα και τή διηγήμα σου δια τον Διαγωνισμόν, έκτος της «Ιστορίας των Ποντικών». Περισμένο τό «εσπαθώματα.»

Πραγματικώς, Λαοδάμα, πρέπει να δράζης, πρέπει να φανής πολύ εις τον τόμα, του 1899 και να φέρης επαθώς τό μετάλλιον του Ίδρυτού. Άρχεις λοιπόν από τώρα να μου γράφης τακτικά και να λαμβάνης μέρος εις τούς Διαγωνισμούς, δια να συνειθίσθης.

Έρωϊ τού Πραξιτέλου, δεν ήμπούσα να ήγησω μερικά θνωμιστικά, τα όποία έντός παρεθέσωσιν ειχεν ή έπιστολή σου. Ως προς τας πρώτας των Μ. Μυστικών, κατ' άρχην άναμνηστικόν γίνονται τώρα όνομαστικά και ώρισμένα. Έπαυσα πλέον να δημοσιεύω πρώτας ως εις ήξής : «Ο τάδε έπιθυμά νάναλλάξη με δικας τούς συνδρομητάς, ή με δλους τους εν λίγιστω συνδρομητάς, ή με δικας τούς Άργυναρχους» κτλ κτλ. Και τούτο όποι έγίνοντο διάφοροι παρετήρησεις. Έγρησα δ προτείνων άντιαλλαγην με δλους τους εν λίγιστω συνδρομητάς, έλάμβανεν εν τετρατόν εν «Αλεξανδρείας, εις τό όποιόν όμως ο στέλλων ήλθονότι να σμετιώση τον τόπον της Διαμολησιν τού επίστρεψο λοιπόν λέγων : έχω δεν ήγησα άνταλλαγην με τον κύριον αυτόν. Και δλα πολλά. Έπίσης, ένεκα έλλείψεως χώρου, δνετε πρώτας τό πολύ δημοσιεύω τού καθενος εις κάθε φύλλον.

Τράπτε Αδόλλων, και, έχω δύο φίλους : (και εκ των θερμότετων) με τό αυτό όνομαστικόν Μιχαήλ Γρηγοριάδης, ένα εν Σμύρνη (τον όποιον γνωρίζεις) και ένα εν Μιτυλήνη. Η άπάντησις εις τό «γλυκώ φαλλόν» του 35ου φύλλου ήτο δια τον εν Σμύρνη, ο όποιος είχε ήλημονήσθη να σμετιώση τό ψευδώνυμν του, και τότε, ως γνωρίζεις, ή άπάντησις δίδεται δια τού όνομαστικόν.

Ηδς επιστρέφει ή συνείδησις, μερικων—μου γράφει ή Τελενταία Χαλιδών, — να στέλλωσιν έπιστομοσιαιμένους Πνευματικώς Άσκήσεις, δεν μπορ να τό καταλάβω. Ίσως λέγε με τό νοϋ τού : δεν βαρύνεται, ποιός θά μας ανακαλύψη ;... Μα έλα δίδ : πού ούκ έστι κρητόν δ σφ φαντόν γενήσεται και την παθαίνων χιώνη, και εκπίνονται !... Αν δεν είμπορώσιν να ενήσωσιν μόνον των, καλά, δεν έχάθηκας ο ύμος ! Άς άφισον αυτήν την φροντίδα εις παντέρους, άρ' ού, ως είπες κάποτε, αι Πνευματικά Άσκήσεις δεν είναι έργον του τυχόντος.» — Καλά δεν τα λέγει ;

Θελοσοφία, είδες ότι παρετεινάμεν την προθεσμίαν, έπομένως ή φήρη σου ήλθεν έγκέρως. Τά «Αποτελέσματα του 54ου Διαγωνισμου των Δύσεων θά δημοσιεύωσιν εις τό προηγέ. Θέλεις να μάθησ διαι ήρησαν κάπως ; Τού. Είς τον Διαγωνισμόν τούτον έλαβον μέρος περί τούς 200. «Αν έκαστος κατά μέσον 5-ον έστειλεν 150 λύσεις (δρθάς και μη, ένωδ.) δού άμέσως 30,000 λύσεις προς έξέλεξην. Διά επιστείλ λοιπόν πολύ καιρόν αυτή ή έργασία ; Μετά τό τετράδιον της Βίγλας, Άγγορολογώτατε, σου έστειλα άκόμη δύο, της «Ομίλης της Άγγλίας και τού Άργυναρχου δημοκατόλου. Όστε όταν τάς απώδωσής, σκ γράφεις τό περισσιστόν, και οι κάμουν εκή θέλουν.

Σού συνιστώ, Μυλόρδε, να διαβάτης άλλην μιν φοράν τον Κανονισμόν των Μ. Μυστικων

(φυλλ. 1, σελ. 13) και είδως την προσελευταίαν αυτού παράγραφον.

Μπα ! μπα ! τί κακό αυτό τό παιδί, Άφροάτο Γουρνονόπουλο, «τό όποιον προσπαθεί να βάζη λόγια μεταύ των άγαπωμένων φίλων δια να τους κάμην να μαλόνουν.» Σε βεβαίω, ότι αν τό ήξωρα, θά τό επέπληττα πολύ αύστηρά. Άκού : έκει !

Τέσσαρες μήνες έλειψεν εις τό Παιδί η άγαπητή μου φίλη Νήμη Καλυψό, — και φαντάζεθε πλέον τι όρώτια τού έπέγρασε, — αλλά μόλις επέστρεψεν εις την Διεσπρούλην, είδες τά της Ψηφοφορίας και έσπευσεν άμέσως να μου στείλη την ψήφν της με την θερμότεραν έπιστολήν πού είμπορεί να (ινη. Νά φίλη όληθινή !

Νέε Ηρακλή, κανείς δεν έπηρε τό ψευδώνυμον τού αδελφού σου, ώστε είμπορεί να μου γράφη και να διαγωνισθή με αυτό. Ο Κιτάλογοι των κυριων όνομαστικων πού θά κάμη από τό Δελτίον, βεβαίως θά σε διευκολύνη πολύ εις τας λύσεις των Άσκήσεων. Έδω τά των ενεργών σου και πραγματικώς δεν εύρίσκω λέξεις να σ' εύχαριστήσω δια τον τόσον ζήλον. Υπαθείω ότι ή παράστασις της προσθεσίας θά εύνοησθη πολύ τά σχήδιόν σου. Έγρησε ότι είμαι κτενοδοσιασμένη μαζί σου ;

Όρίστε και τά νέα : Από τό 12 ηγνόπουλο πού έβγαλεν ή κλωσσα της Ναιάδος, ένα πού χαλά τον κόσμον από της σωνές, τό ώνόμασε Λαλασονδ Κόσμον και ένα άλλο, πού έλα φούγι και τό γυρεύουν δικά ώδες, τό ώνόμασε Άρχιζιζάνιον. — Διά τον Ιαλασονδ Κόσμου δεν λέγω τίποσε' αλλά καλά να κάθη τό Άρχιζιζάνιον, διότι να βία έκαμε και αυτό μίαν σοφίαν. «Όνομα δώσης, ύμμα λάσης !

Βεβαίως, Ιαπτότα Μαντζουράνα, και όσα θά ήψησιν κατά την παρετασιν της Προθεσίας, θά έχουν τό ίδια προνόμια : τίς τον Ίδρυτον, Στήλην Τιμής, Μετάλλιον, Έκτενοσεις κτλ κτλ. Θα λάβουν δέ μέρος και εις τό Δελτίον της τακτικής ένανεώσεως. Άπαράλακτου δηλαδή όπως και οι μέχρι τής 31 Αύγουστου ψηφισάντες.

Άσπροσταμίτα, έχω υπ' όυιν μου την ίδίαν σου, δια να την χρημοσιώσθης εν καιρώ. Είς την πρώτην εκ των έρωτησών σου, άπαντώ ναί. Έκ των ψευδώνυμων τά όποία αναφέρεις, δύο ή τρία τά έχουν φίλοι μου.

Έγκρινοντα τά ψευδώνυμα των δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : Ανακατοσοφάρ (Μ. Β.), Ροδοσταμμένη Άδων (Κ. Χ.), Ηλεκτερίον Φώς (Δ. Ν. Ν. δια να λάξη κανείς μέρος εις τον Διαγωνισμόν των Δύσεων, πρέπει να συμπροσώθη με τον Οδηγον του Συνδρομητού' κερ. Γ'. Πόσα Δύσεις θά στείλη εν εν ιδίαις του λογαρισμούς ! Νικητήν της Δουσερλίτης (Ο. Α.), Ηεροσώδη (Μ. Ε.), Άρχιδιαβολάκον (Δ. Ν.), Βίττωρα Έμμανουήλ (Ι. Κ.), Μικράν Ηιανόστραν (Ε. Σ. και, πιάς έσπαθώνων λαμβάνει Γραμμώνον) και Άσπρον Τριαντάφυλλον (Κ. Β.)

Άσπαδοί, πληροφορία : — Η Πάλλουσα Καρία εύχαρισεί την Ιωάνναν Γρέβ δια τά συγχαρητήρια, και παραπονείται, ότι δεν έπυχε ποτέ εις τον κήρον της, όπου την ήφριμενε και ήμεραν — ή Σειμονάτικη Διακάθια με παρακαλεί να είπω εις τον Άρατον ότι κ' έβελη σκευεύει να ύπάγη εις την «Λώσαν εν Μασαρώων, διότι έχει την πεπαιθωσιν ότι με μόλις φθίση, θά την κάμουν ύπουρησίν ύστε, αν θέλη να ύπάγουσιν συνουρηά, έ; την είδοποίητη. Μάλιστα με παρακαλεί να της στείλω και τον Άνανιον, διότι εκή την τρυφερίαν πού έχει έρέτος, μόνον δια την αΧωρικών Μακρίων κάμνει.» — ή αυτή έπιθυμεί να

έχη άλληλογραφίαν με την Ίριδα και με την Μοδσαν της Άστρονομίας. — Ο Νικητής της Δουσερλίτης Ζητεί τάρχησ τού Τροβουριόν — ο Λευκάς Κόραξ ή πληροφορεί την Καρδερίαν, την όποιαν έγνωρίσεν εις Σμύρνην, ότι δεν θά λησμονήσθη ποτέ την άσσειαν περιπέτειαν τού Όθωμανού συμβουλευτή δέ τήν Άγκυραν της Φιλίας να μη γυνάξεται τόσον πολύ εις τό έλλα. — ο Κολοκυθάσκαρος Ζητεί τάρχησ τού Μικρού Τυμπαριστού ή Έρσορρά θάλασσα τή της Άδρας τού Φαλλήνου ή Κρούη Βεγγίτσα τά τής : Τπολαΐδος — τό Έλληγικόν Αΰθημα Ζητεί τό όνομα ή τούλάχιστον τάρχησ τής Τριεσθάλου Τόρας, διότι καταγεται εκ Ήπειρου — ο Ζοφερός Μεσαίων άσκήσεται τον Έωσφορον και τό Σαήπτερον τ' έδρας άκορεί δέ πιάς δεν έλαβεν άκόμη έπιστολήν από τό έμμα της Τριεσθάλου, ενώ έπέγρασε τόσε καιρό άπότω τον ήκρότατον άλληλογραφία. — ο Κ. Παλαιολόγος άσκήσεται τον Τροχαγορνοπουλον και τον Στρατηγον Άγιρίαν. — ο Ζοφερός Πιττακός Ζητεί τάρχησ της Φογγόθλης Αδρούλας και του Αουσίσι — ή Σανθή Νησιωτοπούλα παρακαλεί τό Άγκάθι να μή τό πάρη άπάντα του δια τούς τους έπαινούς πού ήχουσεν εκ Κεφαλλήνας, διότι αυτή προτιμά τό Κάτσο Βρίσσο — τό Άφράτο Γουρνονόπουλο άπάεται την Ναυτοπούλαν, τον Συριστόν Ιαπώνη και... ένα σωρό άλλους' αλλά πού τόπος ; — τό Σκαφιδάκι έρωτ' τον Δερανθοβιλον δια διατι δεν του έγραψε μήπως δεν έλαβε την έπιστολήν του ; — Άλλαι τινές πληροφορηταί παραλείποντα έλλείψει χώρου.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάν ταλλάξουν : Η Πηγελόη Σακελλαριον με την Αιγυπτιαία Αθηνά και Ιουλίην Βεργιουταν — ο Ναβαρχος της Βαρβιλίας με την Άγκυραν της Φιλίας, Ιωνικήν Άκτήν, Κολοσσόν της Ρόδου και Φάλλοντα Ράκα — ή Κυματίζουσα θάλασσα με τό δρχιζιζάνιον, Ίριδα, Βίγλαρ, Άδραν τού Βοννοδ και Όμιχλην της Άγγλίας — ο Ήμιεδοκλής με τον Άργυναρχον Θεμιστοκλέα, Άργυναρχον Έθροβιάδην, Σοφόν Πιττακόν και Παπαριαν της Πεντέλης — ή Σανθή Νησιωτοπούλα με τό Άγκάθι και με τό Κάτσο-Βρίσσο — ή Περασώδη με την Ζακπίδα, Έλληγικήν θάλασσαν, Έλληγικήν Σημιαίαν, και Ναυτοπούλαν — ο Ανθιμάκος Μελεξής με την Νίτσαν Προεδρόν, Κιχήν Καλλιόπουλον και Πηγελόην Σακελλαριόν — τό Σκαφιδάκι με τον Αδν Κολοκώθον Πάτεραν, Μέλλουσαν Καλλιτέγγια, Έλληνοπούλαν, Ταιν Τούρ και Σενητεσμένην Ήπειρώτισσαν — ο Μελαγχολικός Ναύτης με την Ζακπίδα, Έλληγικήν Σημιαίαν, Αγτίο Μαστίλλο και Πίφ Πάφ — ο Ήρος της Σύρου με τον Αδν Κολοκώθον Πάτεραν — ο Δ. Η. Αρίδας με την Χρυσήν Γ. Καζιτηρηγοράχη — ο Μιχαήλ Ηιανόστρας με την Αρτέμιδα Χατίνογρηλν, Ναυτοπούλαν και Άδμν Θεοφόλιαν — τό Παραδείσιον Πηγηδόν με την Κρατισσί- κλειαν, Αδραν τού Αρίοτος, Άηδόνα της Ερήμων και Ιωάνναν Λάρκ — ο Σπασμώτος Φεγγίτης με την Ζήσσαν Γ. Σμητίον — ή Νύμφη Καλυψό με την Mrs Agnes Mauro (έστω και άγγλισί) — τό Άφράτο Γουρνονόπουλο με τον Συριστόν Ιαπώνη, Όρφέα, Ναυτοπούλαν και Έλληγικήν Σημιαίαν — ο Λευκόπτερος Άγγελος με τον Αστέρα τού Βέγα, Αστορα της Νεμέας και Ήνοχο Αεράκη — ο Αάμπρος Παπαγεωργίον με τον Άγροπον Φάρον, Μπάρ-Μισομ, Έλληγικήν θάλασσαν και Τσωνικίαν της Τερψιθέας — ή Ίρις με τή Χρυσόφωρον, Νεφάρν Καλλιτέγγια, Πηγικόν Νάρκισσον και Μικρόν Ηιανόστραν — ή Φαρέρα της Αρτέμιδος με τον Πίφ-Πάφ, Κυματίζουσαν θά-

